

Φώτης Μιχαήλ, “Ήμες Χριστιανοί, πάτερ, α σου Πόντον”. Ν’ ακούσουμε “Χριστός Ανέστη”, κι απές ας πεθάσκομεν.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Γέρων Γαβριήλ Διονυσιάτης

Του Φώτη Μιχαήλ, ιατρού

Ο μέγας πατριώτης και Αθωνίτης ιερομόναχος Γαβριήλ, σαν γύρισε από την “Πόλη των ονείρων” του, εκείνο το Πάσχα του 1953, δεν έχανε ευκαιρία να διηγείται τον πόνο και τα δάκρυα των κρυπτοχριστιανών, που γνώρισε ως πνευματικός στα “μυστικά δώματα” του Πατριαρχείου.

Μεγάλη Τετάρτη πρωί του είπαν εμπιστευτικώς ότι στο επάνω παρεκκλήσιο, που συνέχεται με τον κεντρικό ναό, τον περιμένουν κάποιοι ξένοι από μακριά, για να εξομολογηθούν και να μεταλάβουν.

Πράγματι, στο ημίφως του υπερώου, διέκρινε δεκαριά άνδρες χωρικούς, οι οποίοι στο αντίκρυσμά του έβαλαν όλοι τους μετάνοια και ο γεροντότερος του είπε σε διάλεκτο Ποντιακή: **“Ήμες Χριστιανοί, Πάτερ, α σου Πόντον, και λαλεύομεν (φιλούμε) τα πόδα σου, να ξαγουρευόμεν (να εξομολογηθούμε) και μεταλάβομεν σήμερα και απές να λέομεν στην Αγιωσύνην σου, ντό θέλομεν ένα**

κι' άλλον”.

Ευτυχώς που ο γέρων Γαβριήλ είχε συναναστραφεί πριν από χρόνια με Ποντίους πρόσφυγες στην Μακεδονία και καταλάβαινε κάπως την γλώσσα τους.

Έτσι, έμαθε από τους εξομολογούμενους ότι εδώ και πάρα πολλά χρόνια **ολόκληρο το χωριό τους είναι κρυπτοχριστιανοί.**

Ότι στο φανερό είναι Οθωμανοί και Τούρκοι, και στο κρυφό είναι Χριστιανοί και Έλληνες και περιμένουν να τους γλυτώσει ο Θεός από την σκλαβιά.

Ότι στα φανερά λέγονται Χασάνηδες και Μεμέτηδες, και τα πραγματικά τους ονόματα είναι Γιωρίκας (Γεώργιος), Ανάστας (Αναστάσιος).

Ότι έχουν έναν δικό τους δήθεν Χόντζα, αλλά ούτε περιτομή κάνουν ούτε ραμαζάνια και μπαϊράμια.

Ότι πριν από την "ανταλλαγή", έπαιρναν Παπά από γειτονικά χριστιανικά χωριά και στα κρυφά τους βάπτιζε, τους στεφάνωνε, τους λειτουργούσε τις μεγάλες γιορτές και μετελάμβαναν.

Ότι τώρα δεν υπάρχει πουθενά Παπάς και έρχονται αναγκαστικά στην Πόλη, λίγοι-λίγοι, δήθεν για δουλειές και γίνονται Χριστιανοί.

Μετά την εξομολόγηση έμειναν σύμφωνοι να ξαναπάνε αργά το βράδυ με τις γυναίκες τους μαζί και τα παιδιά, και μέσα στην νύχτα μυστικά να γίνει η βάπτιση των παιδιών κ.λ.π.

Έτσι και έγινε. **Το βράδυ, σαν ησύχασε ο κόσμος, ήρθανε όλοι με τις οικογένειές τους τμηματικά και με προφυλάξεις.** Εξομολογήθηκαν και οι γυναίκες, και κοντά στα μεσάνυχτα έγινε στο παρεκκλήσιο η βάπτιση, το μύρωμα και ο Εκκλησιασμός των παιδιών.

Ο Λειτουργός Πνευματικός γέρων Γαβριήλ λαβών τα Άγια εκφωνεί: "Μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης προσέλθετε".

-Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού;

-Ανάστας.

Μεταλαμβάνει η δούλη του Θεού;

- Παρέσσα

Μετά το νεοβάπτισμα τον πλησιάζουν οι δυο γεροντότεροι και του λένε: "Α τώρα, πάτερ, να λέομέν σε έναν κι' άλλον τ' αμέτεραν τας δουλείας. **Σ' εμέτερον το χωριόν Πουπάν κι' έχομεν, ανάστασιν καί ξέρομεν αδά στα τριάντα χρονίας. Ντό ψυήν να δίομεν στον Θεόν Πάτερ;** Τα παιδιά μουν αντρέβουν χωρίς Πουπάν, στεφάν ποίον να θέκει τα στο αφκάλ;

Άχ! αφορισμένον σκλαβίαν. Πάσχα έρχετεν, Πάτερ, και να κάνεις μας και ίνα ανάστασιν, **ν' ακούσουμε "Χριστός Ανέστη", κι απές ας πεθάσκομεν".**

Στις μέρες μας το φαινόμενο του κρυπτοχριστιανισμού αποκαλύπτεται και συζητιέται όλο και περισσότερο:

"Τούρκοι" σκηνοθέτες και ηθοποιοί παρουσιάζουν, μέσα στην Τουρκία, ταινία μεγάλου μήκους με θέμα τους κρυπτοχριστιανούς του Πόντου.

"Τουρκάλες" με μαντίλες και φερετζέδες ανάβουν κεριά σε Εκκλησίες της Πόλης και κάνουν τάματα σε Αγίους.

"Τούρκοι" πανεπιστημιακοί και δημοσιογράφοι μιλάνε ανοιχτά για την έκταση του κρυπτοχριστιανισμού στην Τουρκία και γνωστοποιούνται, μέσω τηλεοράσεως και διαδικτύου, ολόκληρα χωριά του Πόντου , όπου μιλάνε Ελληνικά και στα κρυφά πιστεύουν σε Τριαδικό Θεό και Παναγία!

"Τούρκοι" Αλεβήτες (περί τα 25 εκατομμύρια) κρατάνε κομποσκοίνια και ανάβουνε στις τελετές τους θυμιατά και λαμπάδες.

Λέτε να ήρθε το "πλήρωμα του χρόνου" για την πραγματοποίηση της προφητείας του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, που έλεγε: **"Από τους Τούρκους το 1/3 θα χαθεί, το άλλο τρίτο θα βαπτισθεί και μονάχα το 1/3 θα πάει στην Κόκκινη Μηλιά"...**

Σημ.

Οι διάλογοι στην Ποντιακή αλιεύθηκαν από το βιβλίο του γέροντα Γαβριήλ Διονυσιάτη "Νοσταλγίαι και Αναμνήσεις".

Πηγές: thriskeftika.blogspot.gr - hristospanagia3.blogspot.gr